

a szekrénynek dőltem, lerúgtam a cipőm, és szájamba vettem a puska csövét. Hűvös volt, valahogy savanykás. Lábujjamat a ravaszra helyeztem; e pillanatban a zár felszakadt, a retesz elrepült, Joseph bebillent az ajtón. Nem ütött meg, nézte, hogy egyensúlyozok, számban a puskám csöve, lábujjam a ravaszon. Lenyomtam a ravaszt. A puska azonban üresen kattant; vagy bedöglött, vagy nem hagytam benne töltényt legutóbb.

Joseph elvette a puskát, visszarakta a szekrény háta mögé. Mondott valamit, de nem értettem. Aztán megfogott, lenyomott az ágyam melletti székre, kezemet a hónom alá rakta, előhúzta a szíjakat, és lekötözt.

Belépett az ajtón Marie; melle még mindig szabadon volt. Megcsókolták egymást, Joseph és Marie – behunytam a szemem, de kénytelen voltam kinyitni újra, mert a szemhéjam mögött perzselő lángok voltak, tagjaim pedig megmerevedtek, a fejemet sem bírtam elmozdítani. Joseph az ágy felé fordított székestül, hogy lássam, amint levetkőzteti Marie-t, majd levetkőzik maga is; Marie végigcsókolta Joseph erős, duzzadó testét – nézmem kellett őket, tekintetemmel követni a szeretkezésük ritmusát s ahogy elfordulnak egymáson, majd vissza újra, és hallottam, és azóta is hallom boldog lihegésüket és a kutyák szakadatlan vonítását.

Illustrissime ac Reverendissime Domine,

a kézirat itt megszakad; krikszkraksz firkálmányokat találtam még s néhány tetszetős, hangzatos, ám a tárgyhoz szervesen nem illő, azt inkább elhomályosító részletet; ezeket kigyomláltam s elhajítottam. Váljék, ami megmaradt, az Egyháznak s minden jó szándékú embernek hasznára, vagy váljék szemétté, én már nem tehetek érte semmit.

Munkám végeztével búcsút vettem a jó Puffin úrtól, s visszaindultam ide. Az úton erőt vett rajtam a láz, nemigen emlékszem, csak arra, hogy itt voltam újra. Itt vagyok azóta is. Kapok enni, hoznak, s elviszik a maradékot; nem valami fényes a koszt, az idő is gyakran borongós errefelé, de nem panaszkodom. Végül is nem bántanak, akár sétálhatok is a termeken, folyosókon. Persze inkább csak üldögélek, és várok, valami jelre, hogy megbocsát az Isten, talán újabb megbízatásra, nem tudom.

Simon Balázs

AKKOR

A felelőtlen nyújtózás
Kicsit öreges, kicsit mint a
Végórán, vagy mint a sólyán
Hogyha engedik centinként le,
Sikos rézsún a nagy hajót, nem
Akad semmiben, mikor az ágypuhán

Érzem a belső húst, ahogy fölenged
Renyhén, főként víz, tétlen,
Halvány, árnyékok fodrai, és nincs
Mit érteni, mint egy lazán
Lekötött Gulliver, puttók kínálnak
Kagylóval, nem kérek semmit, nem
Várlak, nem hasít még az emlék sem,
Egy rövid nyújtózás, vízszintesen,
Szemérmetlenül egyszerű, akár egy
Bölcs mondás vagy ősi számítás,
Elbűvöl mégis, hogy lehet.

ALKONY

Edinának

Szárnycsapásaik délkörök
Voltak a foszforos kora égen,
Sercent, ahogy lecsaptak,
Farkuk ollója szinte vágott,
És az őrült csivogás hangosra
Váltott, az elektromos, forró
Madárguanó összepettyezte a
Partot, és ez volt a jel,
Mintha a súlytalan szárnyakon
Fordulna a Föld át az egyre
Sötétebbe, ahol a part elveszti
Szokott vonalát, és a víz sem az
Már, ahol előbb még fürödtünk,
Egyre sűrűbb olaj, amit a tüzek
És a lámpák majd itt-ott lángra
Gyújtanak, de ez a szürke sáv,
Ez a rebbenő óranegyed a madaraké
Volt, ha lehet, töltsék meg egészen
Izgalommal, mind kapkodóbb, lázas
Suhanással, a rend része volt ez
Is, mint a tűz, vagy a sátrakból
Előmászni, ha újra.